

nogen af Thingets øvrige ærede Medlemmer; men det er ingenlunde, fordi jeg har forandret min den Gang udtalte Overbevisning. Det er vistnok en i høj Grad mislig Sag for mig som Lægmand at træde i Opposition til et Udvalg, der bestaaer af juridiske Capaciteter; men det forekommer mig dog, at man, uden at lade sig bestemme af Hensyn til Capaciteter, bør følge og udtale sin egen Overbevisning, og min er da fremdeles den, at der ikke forekommer mig at være fremkommet aldeles, idetmindste for Lægmand overbevisende, Grunde for, at navnlig Besidderne af de 50 Bagergaarde i Kjøbenhavn ikke have nogen saadan Ret, at derpaa kunde grundes Krav paa Erstatning. Jeg skal, i Henhold til hvad jeg ved forrige Behandling yttrede, nu blot tillade mig at bemærke, at, naar det Exempel, som jeg den Gang til Sammenligning anførte, nemlig Loven om Udjævningen af det forhenværende frie Harkorn, er erklæret ikke at kunne bruges til Sammenligning ved nærværende Leilighed, saa troer jeg dog, at der ogsaa i det Exempel er nogle Sammenligningspunkter; men der er andre Exempler, der maaskee have flere passende Sammenligningspunkter, det er navnlig Bryggernes Rettigheder, hvorfor der i sin Tid er givet Erstatning, uden at det er mig bekendt, at der dertil var nogen stærkere begrundet Ret. Naar det fremdeles er sagt, at der i ethvert Tilfælde ikke under nærværende Sag kunde være Tale om Erstatning, fordi ialtsald Tabet ved at opgive denne Ret ikke lod sig beregne eller vurdere, da maa jeg tillade mig at henvisse til en anden Sag, som i saa Henseende vistnok kan komme til Sammenligning, nemlig Sagen om Ophævelsen eller Aflysning af Jagtretten. Med Hensyn til denne Sag var vistnok en stor Deel enig i, at det var høist vanskeligt, om ikke umuligt, at vurdere det Tab, de Jagtberettigede lode ved, at Jagtretten blev ophævet, men da blev det gjort gjældende, at man ikke maatte lade det være et afgjørende Moment, for ikke at gaae ind paa Erstatningsprincipet, at man i alt Fald ikke forud kunde paavise, hvilken Størrelse af Erstatning man fandt, der burde tilkomme dem, men at Principet burde overholdes. Jeg troer, at det

Samme maa gjælde i dette Tilfælde, og at man vel kunde, uden forud at kunne sige, af hvad Værdi Rettigheden er, hvis man fandt det rigtigt, gaae ind paa Erstatningsprincipet. Naar det var erkendt, at der var en Ret til Erstatning, saa vilde det siden komme an paa, om den vedkommende Skadelidende kunde godtgjøre, at ham virkelig var tilføjet noget Tab. Kunde han ikke det, og det altsaa maatte anses og antages at ligge for, at der ikke var lidt noget Tab, saa maatte naturligviis ogsaa Spørgsmaalet om Erstatning bortfalde. Jeg skal endnu derhos tillade mig at gjøre opmærksom paa et andet Forhold, hvorom der er afgivet en Resolution af en Autoritet, som i det Mindste paa den Tid var af særlig Betydning, om ikke den højeste Myndighed her i Landet, det er nemlig med Hensyn til en Bestemmelse, der, om jeg mindes ret, bestod omtrent i et Aarhundrede for en Kjøbstad i Landet, nemlig Kolding. Saavidt mig bekendt, var der bestemt, at der kun skulde være 9 Bagere i Byen, uden at der engang var Tale om denne Rettigheds Nyttelse til en Eiendom. Der blev, saavidt jeg veed, i Aarene nogle og Fyrgetyve Spørgsmaal om, at denne Bestemmelse ikke længere var hensigtsmæssig, og at den burde forandres. I den Anledning afgav det daværende kongelige danske Cancellie den Meningsyttring eller Resolution, at, skjøndt de Vedkommende ikke kunde modsætte sig en Forandring af Forholdet, saa fandtes det dog, at Regjeringen ved den Maade, hvorpaa den i et saa langt Tidsrum havde betragtet denne tilstaaede Rettighed, havde givet de vedkommende Berettigede Anledning til at troe, at de idetmindste for deres Tid kunde gjøre Regning paa at beholde den, og at man derfor ingenlunde kunde gaae ind paa at forandre den dagjældende Regel, førend ikke blot de dalevende 9 Bagere, men ogsaa deres Enker vare afgaaede ved Døden. Var det saa, at man ikke troede retfærdigen og billigen at kunne borttage en blot personlig Rettighed, førend de berettigede Personer vare afgaaede ved Døden, saa synes det dog virkelig, at der maa være en forøget Grund til at gaae ind paa at give Erstatning for en Rettighed, som i et endnu længere Tidsrum af Regjerings